

MANIFEST DE JEV: MADE IN HIPOCRÉSIA. QUI VEN (MILIONS D'€ EN) ARMES POT EXIGIR LA PAU?

Joves d'Esquerra Verda és una organització política que es defineix com a pacifista. En un moment en el que to bèl·lic, l'escalada armamentística, el discurs dels uns contra els altres s'imposa en gairebé tots els espais, creiem que és essencial apel·lar als valors del diàleg, la pluralitat, la diversitat i la pau.

El context internacional gairebé sempre s'ha basat en un món dual. Un món on dues realitats es simplifiquen i es converteixen en oposades. Una simplista divisió entre bons i dolents que els interessos polítics, segons el moment, adjectiven com a orient vs. occident, nord vs. sud, o de suposats països del primer món vs. del tercer món, per posar només alguns exemples. En tot els casos són els poders els que ens situen, sempre, al costat dels bons, de tal manera que tot allò immoral que facin els nostres governs ho poden justificar per raons de seguretat, de manteniment dels nostres valors... La clàssica divisió entre la civilització i els bàrbars.

Aquesta simplicitat que ens imposen, però, no s'aplica en els seus negocis, en tant que són els primers interessats en mantenir conflictes armats, tensió, divisió i diferències. I així, quan es tracta de negocis, de mantenir les regles geopolítiques, tots els líders són col·legues i entre les elits dels suposats bàndols no hi ha fronteres, ni escrúpols, ni carnets d'orient o occident. Estem parlant, en aquest cas, del negoci de les armes. Sigui així benvinguda la hipocresia.

Els països occidentals ens recorden dia rere dia la importància de mantenir els "nostres" valors democràtics per sobre tot, però són al mateix temps els primers en proveir d'armament als nostres suposats enemics. Un bon exemple d'això és al proper orient: l'ocupació d'Israel sobre Palestina, la guerra civil siriana amb actors de tot el món, la guerra iemení amb implicacions saudís, el boicot a Qatar, l'estat fallit iraquí de postguerra... En tots aquests escenaris trobarem que l'element bàsic d'anihilació, les armes, provenen de les nostres fronteres.

L'estat espanyol, com tots els països de la Unió Europea i l'OTAN, participen activament de diverses campanyes militars i per aquestes són essencials els negocis armamentístics. Al final són aquestes grans empreses, que basen el seu negoci en la venda d'instruments per matar, les principals interessades en mantenir els conflictes armats. Això explica també com Espanya va vendre l'any 2014 més de nou milions en material bèl·lic al Marroc, el país que té el mur de la vergonya més militaritzat i amb més mines antipersona del món, fent així, la guerra bruta que occident no s'atreveix a fer directament.

Aquesta hipocresia no és exclusiva dels governs estatals o d'empreses especialistes en aquest camp -a Catalunya hi ha una cinquantena d'indústries relacionades amb aquest sector-, sinó que també s'impliquen les entitats bancàries, les quals per tal de fer negoci, no dubten en invertir en morts i guerres. Caixa Bank, el principal banc català, té com uns dels seus clients la controvertida empresa armamentística Maxdam, o el BBVA, que s'ha cruspit part de les antigues caixes catalanes, és el que encapçala el rànquing amb una inversió que gairebé arriba als tres mil milions. I aquests només són dos exemples del que s'anomena la banca armada.

Però no hem de veure ni entendre el negoci de les armes com allò que fem amb països llunyans. Són aquests negocis els que permeten les tanques de Ceuta i Melilla o les patrulles militars de Frontex per la nostra mar. En definitiva, aquest negoci també està a les nostres fronteres i dins dels nostres estats.

Per tot això des de JEV volem denunciar públicament tots els actors que participen del negoci de les armes que cada any provoca la mort de milions de persones innocents, de desplaçats que es juguen la vida a la Mediterrània i que xoquen amb l'Europa fortalesa, d'amputacions, de desigualtat i injustícies. Perquè l'assassinat massiu i d'estat no pot seguir sent un negoci, cal que acabem amb la hipocresia i treballem per la pau, la cohesió i el diàleg.

Octubre del 2017